

KALÁSZ MÁRTON
Családtörténetek
Hon – Heimat

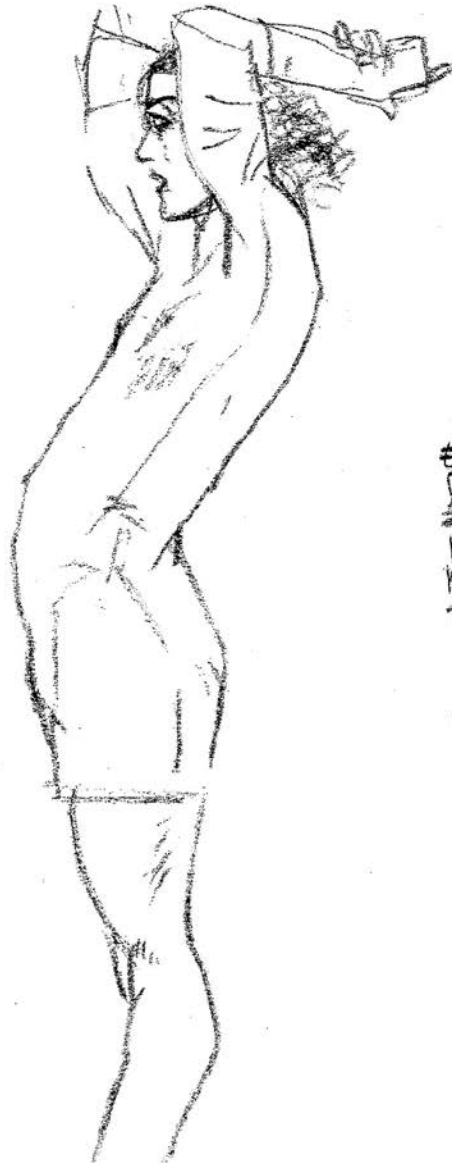
Ahol egyetlen szép domb élt csupán –
hegynek; határigézetben, s lent a nép
rendre korán – őszelön viszont, egyik vesztett nap: épp
jut elvont Heimatból, s onnan révedt ki, kis községét arán
érve – karjuk közt agg szülő, kelti döbbenetét,
egymáson meredt lent, hűlő s szűnt lélekzet: mondtak rá végigét.
S innen ha könny, távolra már eső homálya hat,
hálás nagy család, ki-ki szorongva, földel alá kutat.
Sóhaj emlékeztet, s a sírkert, hol, gond még létek fölött,
végző kis fatemplom előtt, harangszó híján – majd. Aki jött,
maga sincs, mondják, már itt, fáradtan pillantó jelölt
térdfi – szentlelkem, hol kinek – most csak telkecske zöld,
szál szomszéd, ígértem falunknak napja már szőlőrészemet –
sírként, honig elláthatom; halk a pásztor is, kedély e kín.
Felhőnk úton – kit követ?

Árva jeladás

Ha a versnek két végsorát is jól rímelteted –
fosztva a gondolat nyelvbe vergődésével se gond lehet.
Sután az Úr lecsobbintja még alkonyatra néhol a havat,
nyomot, ha kedv vár, szel a lélek, létünk fagyaték talpra hagy.
Én, ha átvihetném immár a csöndben vallasott
vers hangját, amint a lét tisztelt látást még ránk hagyott,
lenne is segédkez – oly hamar elvész, mai képként vissza se fog.
Gyújts már, jó szívem, mondhatom, tisztán, de von
magamból; törék, sem csupán itthagyhatom –
de ott? Mely zug, s mire találván, úgy fogadd,
árva jeladásomra ajtót, ha nyitnak: te vagy –
lent húnyt szemed, boldog tágassága oly kék, s lehet,
kell, s hol az örökkévaló szerelmen tárt már, „kelnetek,
szép lesz”, álmon – kelt hangom: együtt várni e hitet?

Bánat

E munkaasztalon – látvány, telnék is egyre inkább,
sor titokzatos tekintet – arcok, bánat, mi hint rád?
Egy csak, félénk szavad, tőle, róla – ma vers szól,
eszmél, mosolyon át könnyed – így gyanítottból
nehéz válasz, kinek képsor, s e kifejtetlen,
mi tehattunk volna, volt boldog, ne hitedben.
Fönről nézve ismét, tudnunk – szembesüléshez
halkabb, nevekre megtett hangzás, s a „rossz ma, édes?”
Minden per, de viszonzott újulás; s ami véthet,
kiteljesednék, imént, magva bent idézhet.
Érte éltünk – derűjén árván vívott, s míg nyújthatott,
aki szigorral nézi, szólíthassák – hangon hatott.
Minden, ami tanított, képen élő szem s eleven,
jelölne sort; vers félve is, szólít, épp élünk. Félthetem?

pen-
-X
-No-
-eo